

บทที่ 1

บทนำ

1.1 หลักการและเหตุผล

ปัจจุบันเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปแล้วว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่ใช้เป็นภาษากลางสำหรับชนต่างชาติต่างภาษา และยังเป็นภาษาที่ใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศทั่วโลกซึ่งเห็นได้จาก การใช้ภาษาในการจราจรทางอากาศ ณ สนามบินนานาชาติ ใช้ในการไปรษณีย์ระหว่างประเทศ การประชุมนานาชาติและการพาณิชย์ นอกจากนี้วิทยาการใหม่ ๆ ทั้งทางด้านการศึกษา ธุรกิจ การเมืองและเศรษฐกิจ ส่วนใหญ่ล้วนพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษเกือบทั้งสิ้น ด้วยเหตุนี้จึงทำให้การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วและกว้างขวาง (บังอรสว่างวโรรส, 2527) การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงเป็นกุญแจแห่งคลังความรู้ และเป็นสื่อสำคัญ ผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดีจะสามารถที่จะติดต่อสื่อสารกับใคร ๆ ก็ได้ หรือจะค้นคว้าวิทยาการความรู้ต่าง ๆ นอกจากนี้ยังช่วยให้เกิดความเข้าใจอันดีต่อกัน และประโยชน์ที่สำคัญของภาษาอังกฤษอย่างหนึ่ง คือ ภาษาอังกฤษช่วยเป็นพื้นฐานในการศึกษาหาความรู้ในขั้นสูงต่อไป เพราะทุกวันนี้ตำราหรือวิทยาการขั้นสูงต่าง ๆ ส่วนใหญ่เขียนเป็นภาษาอังกฤษ ผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษเท่านั้น ที่จะศึกษาค้นคว้าได้ ผู้ที่มีความรู้ทางภาษาจะเป็นผู้ได้เปรียบในด้าน การประกอบอาชีพมากกว่าผู้ที่ไม่รู้ภาษาอังกฤษ ทนทางในการประกอบอาชีพของผู้รู้ภาษาอังกฤษจึงมีโอกาสมากกว่าอย่างเห็นได้ชัด ดังนั้นคนไทยในปัจจุบันจึงมีแนวโน้มนิยมเรียนภาษาอังกฤษ เพื่อนำไปเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพมากขึ้น (แรมสมร อยู่สถาวร, 2535)

จากความสำคัญของภาษาอังกฤษที่เข้ามามีบทบาทต่อการดำรงชีวิตของคนไทย การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาจึงเป็นสิ่งจำเป็น และควรให้ความสำคัญอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพื่อเป็นการสร้างพื้นฐานที่ดีทางด้านความรู้และทักษะการใช้ภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียน ถึงแม้การจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาจะเป็นเพียงวิชาเลือกในกลุ่มประสบการณ์พิเศษตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ก็ตาม แต่โรงเรียนประถมศึกษาก็นิยมสอนวิชาภาษาอังกฤษกันมากขึ้น ทั้งนี้เพราะความสำคัญของ

ภาษาอังกฤษต่อการดำรงชีวิต และค่านิยมของสังคมดังกล่าวข้างต้น ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 โดยมีวัตถุประสงค์ให้ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ เพิ่มพูนประสบการณ์ทางภาษา เป็นพื้นฐานในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม และสร้างทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) โดยมีผู้เรียนและกิจกรรมเป็นศูนย์กลางในการเรียนการสอน ซึ่งมีหลักการดังนี้

- (1) เป็นการฝึกเพื่อให้นักเรียนได้ใช้ภาษาได้อย่างแท้จริง ในการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และสร้างทัศนคติที่ดีต่อการใช้ภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียน
- (2) ในการเรียนการสอนนั้น นักเรียนมีบทบาทสำคัญที่สุด นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มเพื่อศึกษาและใช้ภาษาอย่างเต็มที่ ครูมีหน้าที่จัดกิจกรรม จัดกลุ่มและป้องกันให้แต่ละกลุ่มทำ
- (3) การเรียนการสอนดำเนินไปโดยอาศัยกิจกรรมเป็นสื่อในการเรียน นักเรียนฝึกการใช้ภาษาเพื่อค้นหา สอบถามเรื่องราวที่ต้องการสอบถาม หรือแสดงความคิดเห็นในสถานการณ์ต่าง ๆ ครูมีบทบาทในฐานะเป็นผู้จัดกิจกรรมและให้คำแนะนำ
- (4) ความสำเร็จในการเรียนของนักเรียน แสดงด้วยการที่นักเรียนเข้าใจความหมายและสามารถใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ ไม่เพียงแต่สามารถตอบคำถามในข้อสอบได้ถูกต้องเท่านั้น (กรมวิชาการ, 2525)

จากหลักการดังกล่าวมานี้จะเห็นว่า การเรียนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา ต้องการเน้นให้ผู้เรียนฝึกทักษะในการเรียนภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่านและทักษะการเขียนไปพร้อมกัน (สุธีพร ปาละดี, 2521) ซึ่งหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) ระบุจุดประสงค์ไว้ดังนี้

- (1) ให้มีความเข้าใจในหลักเกณฑ์การใช้ภาษาอันเป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาอังกฤษ
- (2) ให้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และ เขียน ที่ช่วยให้สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้เหมาะสมกับวัย
- (3) มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล รวมทั้งมีนิสัยรักการอ่าน และการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม
- (4) ให้เป็นแนวทางในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์

จากแนวคิดและหลักการสร้างหนังสือ English is Fun จะเห็นว่าแนวการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแนวใหม่มีความแตกต่างจากแนวการสอนเดิมซึ่งเน้นผู้สอนเป็นศูนย์กลาง ครูเป็นผู้มีบทบาทมากที่สุด ผู้เรียนไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษานอกเหนือจากสิ่งที่ตนเคยจำและท่องมา ลักษณะของการเรียนการสอนให้ผู้เรียนมีลักษณะเป็นผู้รับ (Passive Learning) เพราะชาตกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่เขาจะสร้างขึ้นบนพื้นฐานของสิ่งที่เคยเรียนมาแล้ว จึงทำให้ผู้เรียนขาดความกระตือรือร้นในการเรียน

ปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย

ถึงแม้ว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันจะมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษติดต่อสื่อสารและใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ในวิทยาการต่างๆ ได้ก็ตาม แต่ในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา ยังไม่บรรลุผลสำเร็จตามที่หลักสูตรคาดหวังไว้ดังงานวิจัยของ กันยา ถิรโพธิ์ (2526) ที่ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการฟัง พูด อ่าน ค่องข้างต่ำ และ ความสามารถทางด้านการเขียน ต่ำจนเกือบอยู่ในระดับต้องแก้ไข นอกจากนี้ สำนักงานการทดสอบของกระทรวงศึกษาธิการ (2530) ได้ตรวจสอบคุณภาพทางการศึกษา วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 พบว่า ความสามารถในการเขียนบรรยายภาพ การใช้ประโยคคำถามและประโยคคำตอบ รวมทั้งการนับจำนวนต่าง ๆ อยู่ในเกณฑ์ต่ำมีนักเรียนผ่านเกณฑ์น้อยมาก ซึ่งสอดคล้องกับ การศึกษาวิจัยในการประมวลผลการประเมินหลักสูตรของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2531) พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษยังต่ำ โดยเฉพาะด้านการอ่าน และการเขียน นอกจากนั้นจากการรายงานการประเมินคุณภาพนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2535 ของหน่วยศึกษานิเทศ สำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดกาฬสินธุ์ (2535) ยังพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มประสบการณ์พิเศษ (ภาษาอังกฤษ) ต่ำกว่าเป้าหมายและมีค่าเฉลี่ยลดลง โดยเฉพาะความรู้ความเข้าใจในหลักเกณฑ์ทางภาษา รวมทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนมีค่าเฉลี่ยลดลง

จากการรายงานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษประจำปีการศึกษา 2536 ของศูนย์วิชาการกลุ่มโรงเรียนบ้านผือพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ประจำปีภาคเรียนที่ 3 มีค่าเฉลี่ยลดลงโดยภาคเรียนที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 67.24 ภาคเรียนที่ 2 มีคะแนน

เฉลี่ยร้อยละ 73.39 และภาคเรียนที่ 3 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 61.52 ซึ่งต่ำกว่าเป้าหมายของสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอบ้านฝาง จังหวัดอุดรธานี ที่ตั้งไว้ในแผนปฏิบัติงานประจำปีการศึกษา 2536 โดยตั้งเป้าหมายไว้ว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มประสบการณ์พิเศษ(ภาษาอังกฤษ) เท่ากับร้อยละ 70 (สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอบ้านฝาง, 2536) และจากการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียนบ้านหนองกุง สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอบ้านฝาง จังหวัดอุดรธานี โดยเฉพาะเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 บทที่ 20, 21 ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับ การนับจำนวน การใช้ประโยคถามตอบเกี่ยวกับอาชีพ ตำแหน่งของสิ่งของและจำนวน การอ่านจับใจความ การเขียนบรรยายภาพ ซึ่งจัดการเรียนการสอนอยู่ในภาคเรียนที่ 3 พบว่ามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนค่อนข้างต่ำคือมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 59.13 และ 66.66 ตามลำดับ (โรงเรียนบ้านหนองกุง, 2535, 2536)

จากสภาพปัญหาดังกล่าว มีสาเหตุประการหนึ่งที่น่าสนใจคือวิธีสอนของครู เนื่องจากครูที่สอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาจำนวนมากไม่ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอกมาก่อนจึงไม่มีความรู้ความสามารถในการสอนอย่างแท้จริง แต่จำเป็นต้องสอนจึงทำให้การเรียนการสอนไม่ประสบผลสำเร็จ ซึ่งการสอนส่วนมากก็จะยึดตัวครูกับหนังสือเป็นศูนย์กลาง ไม่มีกิจกรรมสำหรับเด็ก ทำให้เด็กเกิดความเบื่อหน่ายไม่สนุกสนานกับการเรียนผลออกมาคือเด็กไม่สนใจเรียน ผลการเรียนไม่เป็นที่น่าพอใจ เด็กเกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ (ดารณี รักดี, 2529)

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยคิดว่าน่าจะต้องหาวิธีสอนที่สามารถส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพ คือเมื่อสอนไปแล้วเด็กต้องไม่เบื่อหน่ายภาษาอังกฤษเด็กสนุกสนานกับการเรียน ได้ความรู้ และเกิดทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ พร้อมทั้งสามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ในการติดต่อสื่อสาร และใช้ในชีวิตประจำวันได้

ในเรื่องนี้ อมรรัตน์ สุดสวาท (2533) ได้ศึกษาแนวโน้มของหลักสูตรและการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาในปีพุทธศักราช 2543 พบว่าลักษณะการเรียนการสอนจะเน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลางและเน้นการทำงานเป็นกลุ่มมากขึ้น

เกี่ยวกับเรื่องนี้ Lado (1964) ได้เสนอว่าการใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์เพื่อฝึกให้นักเรียนได้ประสานแนวคิดและปรับปรุงความเข้าใจในด้านเนื้อหาได้ดีขึ้น จุดเด่นของการเรียนแบบกลุ่มสัมพันธ์ก็คือการเรียนแบบเป็นทีม ความสำเร็จของกลุ่มขึ้นอยู่กับความร่วมมือของสมาชิกในกลุ่ม การเรียน

แบบนี้สามารถที่จะกระตุ้นให้นักเรียน เกิดความกระตือรือร้น และการเตรียมตัวสอบเช่นเดียวกับการแข่งขันเป็นทีม อีกทั้งกระบวนการเรียนการสอนที่หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 กำหนดไว้เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุเป้าหมายตามจุดประสงค์ โดยพยายามให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าหาคำตอบด้วยตนเองให้มากและเน้นในการฝึกทำงานเป็นกลุ่ม เรียนรู้ที่จะช่วยเหลือกัน ร่วมกันคิด ร่วมกันทำ และร่วมกันแก้ปัญหา (กรมวิชาการ, 2523)

Clark และ Ramsey (1973) กล่าวว่า การเรียนภาษาเป็นกลุ่มจะช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่มีชีวิตชีวา ผู้เรียนได้มีโอกาสนำเอาศักยภาพหรือความสามารถของตนที่มีอยู่ออกมาใช้ได้อย่างเต็มที่ รวมทั้งเป็นการฝึกฝนการอยู่ร่วมกันแบบประชาธิปไตย ทุกคนให้ความเคารพในความคิดซึ่งกันและกัน และฝึกทักษะการฟัง ตลอดจนการรับรู้ความรู้สึกของผู้อื่น

Curran (อ้างใน พรชัย สินเธาว์, 2525) ได้ทำการทดลองประเมินผลการสอนภาษาต่างประเทศโดยใช้วิธีสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์และวิธีสอนแบบเดิม (Traditional Approach) ผลการวิจัยพบว่าการเรียนภาษาโดยวิธีสอนภาษาแบบกลุ่มสัมพันธ์ ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งด้านความรู้และการนำไปใช้ มีความรับผิดชอบดีขึ้นและใช้เวลาว่างไปศึกษาเพิ่มเติมกันเอง โดยไม่ต้องมอบหมายงานให้ทำ

Thomas (1976) กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่มสามารถจัดกิจกรรมได้โดยการอภิปรายแสดงความคิดเห็น กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์จึงเป็นวิธีสอนวิธีหนึ่ง ที่สามารถเพิ่มความเป็นไปได้ของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ในเรื่องนี้ ทิศนา ขัมมณี และคณะ (2531) ได้เสนอการใช้กิจกรรมกลุ่มไว้ว่า กิจกรรมควรมี 2 ลักษณะ คือ กิจกรรมการสอนมโนทัศน์หรือเนื้อหา และกิจกรรมฝึกทำงานกลุ่ม

จากกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ดังกล่าวข้างต้นจะสามารถตอบสนองให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมตามที่หลักสูตรต้องการเน้นคือ

- (1) ฟังตนเองได้ มีความเสียสละ เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม ไม่เห็นแก่ตัว
- (2) มีวินัยในตนเอง มุ่งมั่นในการทำงานให้สำเร็จ
- (3) ซื่อสัตย์ ประหยัด และอดทน
- (4) รู้จักคิด วิจารณ์ และตัดสินใจอย่างมีเหตุผล
- (5) มีขนบธรรมเนียมต่อคำวิจารณ์ และความแตกต่างระหว่างบุคคลหรือหมู่เหล่า

(6) มีน้ำใจเป็นนักกีฬา รู้จักยกย่องผู้อื่น

(7) รู้จักทำงานและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ โดยรู้จักเป็นผู้ให้ ผู้รับ ผู้นำ ผู้ตาม ทิศ

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาว่าในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษนั้น ถ้าหากใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เน้นให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วมในทุกขั้นตอนของการเรียน เน้นกิจกรรมที่มีความหมายต่อผู้เรียนเพราะได้ค้นพบสิ่งที่เรียนด้วยตนเองส่งเสริมให้มีการร่วมมือกันในกลุ่ม เพื่อวิเคราะห์หาแนวทางในการแก้ปัญหาและสามารถนำสิ่งที่เรียนไปประยุกต์ใช้ภายหลัง (ปัทมา เทพอักษรพงษ์, 2517) กิจกรรมดังกล่าวน่าจะเป็นวิธีการสอนที่ส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นและช่วยให้เกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ในการทำงานกลุ่ม ต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนโดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์กับวิธีสอนตามคู่มือครู

1.2.1 เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์

1.3 สมมติฐานในการวิจัย

นักเรียนที่เรียนด้วยการสอนโดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกับนักเรียนที่เรียนโดยการสอนตามคู่มือครู

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนชุมชนบ้านผือพิทยาคม สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี

1.4.2 กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2537 โรงเรียนชุมชนบ้านผือพิทยาคม สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี 2 ห้องเรียน จำนวน 60 คน ทำการสุ่มตามชั้น (Stratified Sampling) จากกลุ่มนักเรียนที่มี

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ปานกลางและอ่อน เป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 30 คน และสุ่มอย่างง่ายให้กลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองและอีกกลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุม

1.4.3 เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองเป็นเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษในแบบเรียน English Is Fun Book II ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ บทที่ 20,21 ซึ่งมีขอบเขตเนื้อหา คือ การนับจำนวน การใช้ประโยคถาม-ตอบ เกี่ยวกับอาชีพ ตำแหน่งของสิ่งของและจำนวน การอ่านจับใจความ การเขียนบรรยายภาพ ที่เรียนด้วยการสอนโดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ และการสอนตามคู่มือครู

1.4.4 ตัวแปรที่จะศึกษาในครั้งนั้นแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1.4.4.1 ตัวแปรต้น ได้แก่

- การสอนโดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์
- การสอนตามคู่มือครู

1.4.4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

- คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
- ความคิดเห็นของนักเรียนต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์

1.4.5 ระยะเวลาในการทดลอง

การทดลองกระทำในภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2537 โดยใช้เวลาในการทดลองครั้งละ 1 ชั่วโมง หรือ 3 คาบ (คาบละ 20 นาที) รวม 14 ชั่วโมง หรือ 42 คาบ

1.5 ข้อตกลงเบื้องต้น

ในการวิจัยครั้งนี้ ไม่คำนึงถึงความแตกต่างในเรื่องเพศ อายุ ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของกลุ่มที่ศึกษา

1.6 คำนิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

1.6.1 การสอนโดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ หมายถึง การสอนตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยกำหนดจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ ทั้งทางด้านเนื้อหา และด้านกลุ่มสัมพันธ์ แบ่งนักเรียน

ออกเป็นกลุ่มย่อยประมาณ 5-6 คน กิจกรรมที่ใช้ในการจัดกลุ่ม ได้แก่การจับฉลากหมายเลข การใช้เกม เพลง การใช้บัตรคำ หรือการจัดกลุ่มตามรายชื่อที่ครูเตรียมไว้ อย่างใดอย่างหนึ่ง การเรียนการสอนเน้นให้นักเรียนได้ประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ตามบทบาทที่ได้รับ และสามารถค้นพบในสิ่งที่เรียนด้วยตนเอง โดยการอภิปรายและวิเคราะห์บทเรียนร่วมกัน รวมทั้งมีปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกคนอื่น ๆ ภายในกลุ่ม ครูทำหน้าที่ประสานงานให้คำแนะนำช่วยเหลือเมื่อนักเรียนต้องการกระตุ้นและให้กำลังใจนักเรียนในการเรียนรู้ เพื่อช่วยให้การดำเนินงานบรรลุเป้าหมาย การประเมินผล ประเมินทั้งทางด้านเนื้อหาและกลุ่มสัมพันธ์

1.6.2 การสอนตามคู่มือครู หมายถึง วิธีสอนที่ดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยยึดหลักการสอนที่กำหนดไว้ในหนังสือคู่มือครูการสอนภาษาอังกฤษ English Is Fun Book II ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 บทที่ 20,21 ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

1.6.3 เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง เนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษในแบบเรียน English Is Fun Book II ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ บทที่ 20,21 ประกอบด้วยการนับจำนวน การใช้ประโยคถาม-ตอบเกี่ยวกับอาชีพ ตำแหน่งของสิ่งของและจำนวน การอ่านจับใจความ การเขียนบรรยายภาพ

1.6.4 นักเรียน หมายถึง นักเรียนชาย หญิง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2537 โรงเรียนชุมชนบ้านผือพิทยาคม สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี

1.6.5 กลุ่มทดลอง หมายถึง นักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษด้วยการสอนโดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์

1.6.6 กลุ่มควบคุม หมายถึง นักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษด้วยการสอนตามคู่มือครู

1.6.7 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนของนักเรียนในการตอบแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทักษะการฟัง อ่าน และเขียน วิชาภาษาอังกฤษแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์วิชาภาษาอังกฤษแล้ว

1.6.8 แบบสอบถามความคิดเห็น หมายถึง แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อใช้สอบถามความคิดเห็นของนักเรียนกลุ่มทดลองต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 ได้แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 บทที่ 20,21 ที่สอนโดยใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์

1.7.2 พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 บทที่ 20,21

1.7.3 ผู้เรียนมีทักษะในการทำงานกลุ่ม และมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ